

Με θετικό βλέμμα φαίνεται να αντιμετωπίζει η πολιτική ηγεσία την επαναφορά των «αντικειμενικών κριτηρίων» ως μέθοδο υπολογισμού του φόρου εισοδήματος, προκειμένου να ξεπεραστεί η υστέρηση των φορολογικών εσόδων και η αποτυχία τους στην καταπολέμηση της φοροδιαφυγής. Το εν λόγω φορολογικό σύστημα έχει εφαρμοστεί στο παρελθόν και έχει καταργηθεί.

Το Υπουργείο Οικονομικών επαναφέροντας ένα τέτοιο σύστημα πρέπει να γνωρίζει ότι:

- Κατ' επίφαση λέγονται «αντικειμενικά κριτήρια» γιατί δεν οδηγούν σε καταβολή φόρων ανάλογα με την οικονομική επιτυχία ενός επιτηδευματία, αλλά ανάλογα με στοιχεία που δεν αποδεικνύουν την κερδοφορία ενός επιτηδευματία. Π.χ περιλαμβάνεται στα κριτήρια το μέγεθος της επιχειρηματικής εγκατάστασης, όταν πολλές επιχειρήσεις με μεγάλες παραγωγικές εγκαταστάσεις έχουν ζημία. Πως θα επιβληθεί ο αναλογούν φόρος στους «αερατζήδες» που συνήθως φοροδιαφεύγουν μη διαθέτοντας πραγματικές παραγωγικές εγκαταστάσεις και στεγάζονται σε «απαρατήρητα» επαγγελματικά γραφεία;
- Προκαλούν στρέβλωση στην ανταγωνιστικότητα και στην οικονομία συνολικά, γιατί επιβάλλονται επιπλέον φόροι σ' αυτούς που επιδιώκουν να επιβιώσουν οικονομικά, προβαίνοντας σε μειώσεις τιμών των προϊόντων τους. Παρότι η ελληνική οικονομία στοχεύει σε μείωση τιμών, τα «αντικειμενικά κριτήρια» τιμωρούν όσους προωθούν τη μείωση.
- Προκαλούν αύξηση της φοροδιαφυγής του ΦΠΑ, γιατί στην προσπάθειά τους οι επιχειρήσεις να «καλύψουν» τα όρια των αντικειμενικών κριτηρίων, αυξάνουν τις συναλλαγές χωρίς παραστατικά. Αποτέλεσμα να αυξάνονται οι απώλειες του κράτους από τα έσοδα του ΦΠΑ που είναι και μεγαλύτερα από τα έσοδα του φόρου εισοδήματος.
- Η υιοθέτησή τους αποτελεί απτή απόδειξη, ότι το μεγαλύτερο μέρος του ελεγκτικού – εισπρακτικού φορολογικού μηχανισμού περιττεύει ή στην καλύτερη περίπτωση απέτυχε. Δεν είναι ορθό η τυχόν έναρξη εφαρμογής ενός τέτοιου συστήματος να συνοδευτεί με ανάλογη μείωση του προσωπικού του φορολογικού μηχανισμού; Μπορεί να γίνει;

- Το ποιο σημαντικό όμως είναι ότι τα αντικειμενικά κριτήρια προωθούν την αύξηση της ανεργίας και τη μαύρη εργασία. Το μισθολογικό κόστος - στη συγκεκριμένη μέθοδο- αποτελεί μέρος των κριτηρίων με τα οποία υπολογίζεται ο φόρος εισοδήματος. Δεν είναι λογικό ο επιτηδευματίας στην προσπάθειά του να μειώσει τις φορολογικές επιβαρύνσεις, να οδηγείται σε «ειδικές συμφωνίες» με εργαζόμενους, για αδήλωτη ή μερικώς δηλούμενη εργασία αφού το σύστημα υπολογισμού φόρων τον προτρέπει σ' αυτό; Δεν θα προτάσσει η επιχείρηση τη μείωση προσωπικού για να πετύχει μείωση φόρων;

Η ενσωμάτωση στη φορολογική νομοθεσία του «ηλεκτρονικού περιουσιολογίου» είναι μια πραγματική ενέργεια καταπολέμησης της φοροδιαφυγής και επιβάλλεται η άμεση και αυστηρή εφαρμογή του.

Ένα σύγχρονο κράτος καταπολεμά τη φοροδιαφυγή δομώντας μηχανισμούς απαγόρευσης του πλεονάσματος της φοροδιαφυγής. Αντίθετα ένα αναχρονιστικό ανατολικού τύπου κράτος αναπτύσσει αστυνομοκρατικούς μηχανισμούς για σύλληψη της φοροδιαφυγής την ώρα που λαμβάνει χώρα, πράγμα που είναι αδύνατο. Είναι αδιανόητο να ισοπεδώνεται η επιδίωξη ελεύθερων επιχειρηματιών να επιτύχουν, με μείωση τιμών και αύξηση της απασχόλησης.

Η επαναφορά λοιπόν των «αντικειμενικών κριτηρίων» δεν μπορεί να αποτελεί λύση για την καταπολέμηση της φοροδιαφυγής. Επιτέλους τα «παθήματα του παρελθόντος ας γίνουν μαθήματα του μέλλοντος».

ΠΑΝΟΖΑΧΟΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Οικονομολόγος- Φοροτεχνικός

Μέλος Εκτελεστικής Γραμματείας ΝΔ